

begge Sider blev ydet noget Klæffeligt, skulde jeg være villig til at yde min Medvirkning i saa Henseende. Under den Forudsætning, at Situationen var saaledes, at der var rimelig Udset til at faae en Bevilling, skulde jeg være meget villig til at indstille den, men foreløbig tror jeg, som sagt, at man maa nøies med, hvad der i Diebliffet kan ske: at faae det store St. Johannes Sogn delt paa en saadan Maade, at man ansætter nye Præster og leder St. Petri Kirke. At denne Ordning ikke er tiltalende, indrømmer jeg, men jeg tror dog, at det er bedre end at lade det blive, som det nu er, indtil man kunde komme saa vidt at faae en Kirke bygget. At Forholdene, selv om man kom saa vidt og fik en Kirke bygget og Præster ansatte, dog ikke kunde siges at være tilfredsstillende, det indrømmer jeg, men i saadanne Sager maa Alt komme til sin Tid, og man maa gaa lidt langsomt til Værks, ellers risikerer man aldeles ikke at komme frem. — Med Hensyn til den anden Del af Forespørgselen, som angik Kateketernes Løn, har jeg noget større Tvivl, hvorvidt jeg kan besvare den paa en for den ærede Forespørger tilfredsstillende Maade. Det er ganske vist, at Kateketerne ere for lavt lønnede, idet de ved den meget lave Lønning, de have, tvinges til at anvende den alt overveiende Del af deres Tid i anden Tjeneste end Kirkens, men hvorvidt jeg skulde være istand til at faae et Forslag om en Bevilling til en saadan Forhøielse af Kateketernes Lønninger i Kjøbenhavn gennemført, har jeg ganske vist Tvivl om. Jeg har ikke tænkt mig at gaa den Vej; der er vel nogle enkelte af de Kjøbenhavnske Sogne, hvor det heller ikke er nødvendigt, hvor man ved Vakancer meget vel kan paalægge vedkommende Sognepræst at afgive Mere, end de hidtil have gjort, til Kateketer, men jeg skal indrømme den ærede Forespørger, at der er andre Sogne, hvor det ikke kan ske, og hvor der kan være Grund til at tage under nærmere Overveelse, om man ikke skal gaa den af den ærede Forespørger anbefalede Vej, som jeg, som sagt, ikke hidtil har tænkt mig. Jeg tror, at jeg med disse saa Ord har besvaret, hvad der er blevet spurgt mig om; jeg tror ikke, at jeg er istand til nærmere at udtrykke min Tanke paa en saadan Maade, at det kunde være mere tilfredsstillende for den ærede Forespørger og det høie Thing.

Rosenørn: Jeg føler mig opfordret til at takke den høitagtede Minister for den Udtalelse, som han er kommen med. Jeg har selv indrømmet, at jeg erkjender, at Vanskelighederne ere meget store. Jeg kjender naturligvis meget godt den Tanke at leie St. Petri Kirke, for paa den Maade at skaffe et nyt Sogn tilveie i Nørrevoldskvarter. Den tiltaler heller ikke mig, men jeg anser det dog for en Udvei, som man ikke paa nogen Maade burde afvise, naar man ikke ser sig istand til at faae det andet og større Gode, nem-

lig en Kirke. Jeg kan ikke sige Andet, end at jeg naturligvis ogsaa kjender Forholdene og Situationen, og derfor indrømmer jeg den ærede Minister, at det vilde være vanskeligt at skaffe Penge tilveie til en saadan Kirke. Smidertid har det jo ofte været Tilfældet, at naar Rigsdagen har set, hvor betydelige Offre Kommuner og Private ydede for at bringe en god og formaalstjenlig Sag frem, da har ogsaa Rigsdagen været villig til at yde klæffelige Bidrag, og derfor kan jeg ikke ganske løsrive mig fra det Saab, at det dog kunde tænkes, at den danske Rigsdag vilde bevilge et klæffeligt Beløb til Opførelsen af en Kirke paa det Sted, vi nu oftere have nævnt. Naar Initiativet udgik fra Staten, naar Bidraget fra Staten var klæffeligt, saa tror jeg ogsaa, at Kommunen og de Private vilde gjøre sig al Umage for at komme Sagen imøde. Med disse Ord skal jeg slutte min Forespørgsel og takke den ærede Minister for hans Udtalelse.

Da ikke flere ønskede at forfølge Forespørgselen, erklæredes denne for sluttet.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet af den 12te Kongevalgte Landsthingsmand (Rosenørn) angaaende en Ombygning og Udvidelse af Pleiestiftelsen i Kjøbenhavn.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 1517).

Rosenørn: Den Forespørgsel, som jeg har tilladt mig at stille, angaar ur Pleiestiftelsen paa den kongelige Fødsels- og Pleieanstalt her i Kjøbenhavn. Pleiestiftelsens Bestemmelse og Formaal ere for det Første at tage sig af de saakaldte Alimenterationsbørn, det vil sige de Børn, som fødes paa Stiftelsen af ubekjendte Forældre, men imod en vis bestemt Betaling blive overdragne til Stiftelsen, saaledes at den helt og holdent overtager deres Underhold og Forsørgelse. Naturligvis, da det kun er et mindre Bidrag, man faaer, en 500 Kr. for hvert Barn, saa bestaar jo den Maade, man forserger dem paa, i, at man først optager dem i Pleiestiftelsen, og at man der, naar man ser, at de ere funde og raske, søger at skaffe gode Pleieforældre for dem imod at betale et vist Beløb. Dette er det ene Formaal og et Hovedformaal, som Pleiestiftelsen har. — Et andet Formaal er det, at de ugifte Kvinder, som komme ind paa Fødselsstiftelsen og ikke godt kunne blive der længere, fordi der skal gjøres Plads for andre, fordi der skal udlufes etc., men som dog ikke ere ganske raske, faae Leilighed til i Forening med deres Børn at rekonvalescere i Pleiestiftelsen.